

по-горе, е въ сжщностъ адресъ-изложение и е написано отъ самия Мирковичъ, а връжването му на чуждестраннитѣ посолства и Високата порта е станало чрезъ софийския владика Доротей, който се е намиралъ тогава въ Цариградъ.

Още отъ времето на Унията Мирковичъ е ималъ за другарь нѣкой си Манолъ Ивановъ отъ Стара-Загора, способенъ и виденъ адвокатъ на гърци и турци въ Цариградъ, съ широки връзки между българитѣ, единъ отъ виднитѣ епитропи на българската църква въ Фенеръ. Той е игралъ роля въ момента, когато Иларионъ е билъ готовъ да се постави начело на униатското движение. Чрезъ него Мирковичъ се запознава съ владиката Доротей, именуванъ още и Дорчо, българинъ отъ Копривщица, много духовитъ и уменъ, но съ крайно разваленъ характеръ и съ амбицията да стане екзархъ на българската църква. Интригантъ, безкрупуленъ, лукавъ, той прибѣгвалъ до всички простени и непростени срѣдства, за да заздрави своето положение и да придобие голѣмо довѣрие предъ тогавашния великъ везиръ Али-паша, съ услуги противъ собствената си народностъ.

Следъ избиването на Хаджи Димитровата чета черниятъ кабинетъ на Али-паша се заема да организира една добра истинска служба за действията на българскитѣ революционери отсамъ и отататкъ Дунава. На главния шпионски агентъ, евреина Шнайдеръ, се възлага да намѣри подходящъ за цѣлтъа българинъ, който, ползуващъ се съ пълното довѣрие на българитѣ, да може да ги шпионува незабелязано. Такъвъ той намира въ лицето на Манола. Този приема възлаганата му мисия, но съ прикритата и опасна задача, да изкористи хитро мнимото шпионство въ полза на българското освободително движение, чрезъ фалшиво съставени рапорти до турското правителство, въ които съ заблудителни и измислени сведения и имена да създаде преувеличено впечатление, че въ страната се готвятъ голѣми възстанически и четнически действия. Манолъ повѣрвява тая своя тайна мисия на Мирковича и иска неговото мнение и съучастие. „Ето, казва той, случай, да може нѣкой да спомогне на народността си. Сега е време да преобърнемъ силата, която е противъ насъ, да бжде за насъ. Стига да има двама или най-много трима да работятъ въ единъ духъ, въ едно направление, съ сърдечна любовъ и искреностъ, нищо повече. Азъ взимамъ тука всичката грижа и отговорностъ, стига да имамъ поне единъ вѣренъ и достоенъ човѣкъ въ Влашко, който отъ време навреме да ни рапор-